

Cyklus: Význam nebeskej svätyne v duchovnej skúsenosti človeka

Vitalij Olijnik

5. časť: Miesto nášho posvätenia

Pripomínam, že spolu študujeme cyklus pod názvom: Význam nebeskej svätyne v duchovnej skúsenosti človeka. Hovoríme o pravde, kde sa v priestoroch vesmíru nachádza Boží chrám, ktorým je nebeská svätyňa, ako táto svätyňa obohacuje človeka, ako ho upevňuje v jeho duchovnom živote, ako mu napomáha v odpustení jeho hriechov a v získaní presvedčenia o spáse.

V tomto cykle sme doteraz prešli tieto témy: 1. Realita nebeskej svätyne, 2. Zoznamovanie sa s nebeskou svätyňou, potom 3. Soteriologický aspekt nebeskej svätyne. Pozerali sme sa nato, ako je soteriológia - náuka o spasení zjavená práve v kontexte služby Ježiša v nebeskej svätyni. Včera sme študovali 4. tému Veľkňaz nášho vyznania, ktorá hovorila o dôležitosti vyznávania nielen svojich hriechov, ale o vyznávaní svojej viery a presvedčení. Mnohí z vás dostali včera mnoho požehnaní pritom, keď vyznávali svoju vieru.

Dnes vás poprosím na začiatok otvoriť knihu proroka Jeremiáša 17,12: „*Trón slávy, vyvýšený od počiatku, je miesto našej svätyne.*“

RJ preklad: „*Trón slávy, ktorý je vyvýšený od počiatku je miestom nášho posvätenia.*“

Moja dnešná kázeň sa tak aj volá: „*Miesto nášho posvätenia.*“

Každý, kto sa chce posväcovať, každý, kto chce dosahovať vysoké morálne ciele, musí vedieť, že v celom vesmíre existuje len jedno miesto, kde je to možné urobiť, odkiaľ môžeme prijať pomoc a požehnanie na posvätenie a víťazstvo nad hriechom. A to je miesto, kde je trón slávy, ktorý je vyvýšený od počiatku. To je Boží trón. Kde sa nachádza? V Božom chráme v nebeskej svätyni, ako o tom neraz hovorí Sväté písmo. Svätyňa je miesto, kde sa môže človek posväcovať. Boží trón je zdrojom Božej slávy, ktorá dáva všetkým možnosť a silu žiť sväto.

Takže sa poďme pozrieť, ako sa to presne odohráva. Poďme sa pozrieť, ako navzájom súvisia medzi sebou svätyňa a naše posvätenie - inými slovami zdokonaľovanie sa, teda podobanie sa Ježišovi Kristovi čoraz viac.

List Židom 10,19-25: „*A keď máme, bratia, smelú dôveru, že vojdeme do Svätyne skrze Ježišovu krv, 20 tou novou a živou cestou, ktorú nám otvoril cez oponu, to jest cez svoje telo, 21 a keď máme veľkňaza nad Božím domom, 22 pristupujme s úprimným srdcom v plnosti viery, so srdcom očisteným od zlého svedomia a s telom omytým čistou vodou. 23 Neochvejne sa držíme nádeje, ktorú vyznávame, lebo verný je ten, ktorý dal prislúbenie. 24 Všimajme si jeden druhého, a tak sa pobádajme k láske a k dobrým skutkom. 25*

Neopúšťajte naše zhromaždenia, ako to majú niektorí vo zvyku, ale sa povzbudzujte, a to tým viac, čím viac badáte, že sa blíži ten deň.“

Čo tu hovorí apoštol? 19. verš nám hovorí, že „... keď máme, bratia, smelú dôveru, že vojdeme do Svätyne skrze Ježišovu krv“, tak toto na nás kladie určitú zodpovednosť. Teraz, keď toto si uvedomujeme a máme takú obrovskú prednosť, „pristupujme s úprimným srdcom v plnosti viery, so srdcom očisteným od zlého svedomia ...“.

Inými slovami, keďže máme prístup do nebeskej svätyne vďaka Ježišovej krvi, tak nám z toho vyplývajú určité povinnosti: Snažiť sa o dobro. Snažiť sa o lásku. Snažiť sa o duchovný rast. Chodiť na bohoslužby a využívať svoj čas tak, aby sa človek stal čistejší, aby bol pokropený, aby jeho svedomie bolo očistené. Vidíme, že sama existencia nebeskej svätyne a to, že vďaka službe Ježiša Krista tam môžeme vchádzať vierou, nesie v sebe potenciál a zaslúbenie posvätenia - teda faktických, reálnych zmien v živote človeka. To nie je len taká vzdialená myšlienka, to je niečo, čo vplýva priamo na srdce a duchovný život človeka. To je niečo, čo ho mení k lepšiemu.

Druhé miesto, ktoré jasne hovorí o súvisi svätyne a posvätenia t.j. praktických zmien v živote človeka, je List Židom 13,10-17: „*My máme oltár, z ktorého nemajú právo jesť tí, čo konajú bohoslužbu v stánku. 11 Lebo telá zvierat, ktorých krv veľkňaz vnáša do svätyne za hriechy, spaľujú sa von za ohradou. 12 Preto aj Ježiš, aby posvätil ľud vlastnou krvou, trpel za bránou. 13 Vyjdime teda k Nemu von za ohradu, znášajúc Jeho hanenie. 14 Lebo nemáme tu trvalé mesto, ale hľadáme ono budúce.“*

O akom meste sa tu hovorí? O nebeskom Jeruzaleme, kde sa nachádza nebeská svätyňa.

„*15 Skrze Neho teda vždy prinášajme Bohu obeť chvály, to jest ovocie pier vyznávajúcich Jeho meno. 16 Nezapúdajte na dobročinnosť a na zbierky. Lebo v takýchto obetiach má Boh zaľúbenie. 17 Poslúchajte svojich vodcov a podriaďujte sa im, veď oni bdejú nad vašimi dušami ako takí, ktorí budú účtovať z toho; nech to robia s radosťou, a nie so vzdychmi; lebo to by vám nebolo na úžitok.“*

Znovu vidíme, že potom, čo apoštol hovorí o službe Ježiša Krista, on hovorí o Jeho krvi, ktorú je potrebné posvätiť. V 12. verši hovorí „keď ste už teraz prijali túto obeť, tak budte nositeľmi ďalších svojich obetí Bohu voči ľuďom“.

A tieto obeť sú obeť chvály t.j. ovocie úst, ktoré chvália jeho meno. Ktorá je ďalšia obeť? Je to dobročinnosť - čiže tu vidíme reálnu, konkrétnu pomoc tým, ktorí ju potrebujú a ďalej je to družnosť, rozvíjanie vzťahov. A ďalšia je poslušnosť voči tým, ktorí ňu vedú. Takže tu vidíme, ako sa pravda o svätyni a fakt služby Ježiša Krista vo svätyni ako obeť, ako Baránka Božieho a ako Veľkňaza sa prelína do praktického života človeka cestou posvätenia. Toto posväcuje človeka.

Akým spôsobom sa to dá dosiahnuť? Vďaka čomu hriešny človek so svojimi slabosťami, so svojimi hriešnymi črtami charakteru, ktorý túži po svätosti a spravodlivosti, ako môže dostať toto požehnanie vo svetle služby Ježiša Krista v nebeskej svätyni?

Podme sa pozrieť na 1.list Jána 2,1-2, ako nato odpovedá: „*Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili.*“ Takže, toto je ideál, k tomu sú všetci vyzvaní smerovať. „*Ale ak niekto zhreší, máme obhajcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého. 2 On je obeťou zmierenia za naše hriechy, a nielen za naše, ale aj za hriechy celého sveta*“.

Ján hovorí: ste vyzvaní k svätosti a keď sa vám to nedarí, keď padáte, keď hrešíte, tak máme Obhajcu pred Otcom, Ježiša Krista Spravodlivého, pretože on je obeťou zmierenia za naše hriechy. Nebeská svätyňa pomáha v procese posvätenia, pretože hreší človek, ktorý už prijal Krista a podpísal zmluvu s Ním, a nechce to robiť, keď chce byť očistený, práve na tento účel slúži svätyňa. Preto je svätyňa miestom nášho posvätenia, lebo tam je Ježiš ako náš Obhajca.

List Židom 2,17-18: „*Preto vo všetkom sa musel stať podobným bratom, aby sa stal milosrdným a verným veľkňazom vo veciach Božích a odpykal za hriechy ľudu; 18 lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže pomáhať pokúšaným*“.

Tu sa popisuje ešte jedna stránka služby Ježiša Krista ako veľkňaza vo svätyni. Tu je napísané, prečo nám môže pomôcť - pretože On to prežil, On vie, čo to je, On bol sám pokúšaný. On už prešiel touto cestou. On tú cestu prešiel víťazne. A preto teraz On veľmi dobre chápe, s akými ťažkosťami a prekážkami, s akými pokušeniami zo strany satana sa stretávame. A preto môže byť aký? Milosrdný! Toto je veľmi dôležité. On vie, aké to je a preto nám môže pomôcť. Keby On nebol veľkňazom a keby On nebol zástupnou obeťou za nás, tak by sme nemali túto možnosť.

Podme sa pozrieť, čo na túto tému hovorí List Židom 4,15-16: „*Ved' nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami; ved' bol podobne skúšaný vo všetkom okrem hriechu. 16 Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli milosť a pomoc v pravom čase*“.

Sväté písmo nám hovorí: keďže máme takého veľkňaza, ktorý sa sám stal človekom a ktorý môže s nami súcítiť, môžeme k nemu prichádzať s dôverou, aj keby sa to týkalo akéhokoľvek pokušenia, akejkolvek stránky boja s naším pokušením sa to týka a vieme, že On nás vždy prijme, pretože On môže s nami spolu súcítiť v našich slabostiach, pretože sám bol pokúšaný podobne ako my. A preto môžeme pristúpiť k trónu milosti, prichádzať do nebeskej svätyne nato, aby sme dostali pomoc v konkrétnom okamihu, v potrebnom momente (v čase pokušenia), keď potrebujeme túto špeciálnu silu.

Ježiš Kristus koná veľkňazskú službu, príhovornú službu a to je mimoriadne dôležité pre duchovný rast človeka. Vieme, že On nás chápe a vieme, že je v stave dať nám silu a pomôcť nám, pretože On nie je iba človek, On je Hospodin Boh. A preto je svätyňa miestom nášho

posvätenia po prvé preto, pretože tam za nás koná službu Ježiš Kristus ako Príhovorca, ktorý sníma hriech z človeka a znovu ho robí svätým a spravodlivým.

Žiaľ, samotná koncepcia prihovárania sa, obhajoby sa chápe nesprávne. Mnohí ľudia majú taký názor, že Ježiš teraz stojí pred Božím trónom a prosí, modlí sa, aby odpustil hriešnikovi. Boh akoby žiada hriešnikovú smrť a Ježiš vystiera svoje prebodnuté ruky a hovorí: „Prosím, zmiluj sa, lebo ja už som za toho človeka zomrel. Netrestaj ho, nehnevaj sa na neho.“ Mnohí ľudia si takto predstavujú tento proces. Ale v skutočnosti, keď študujeme to, čo skutočne hovorí Sväté písmo na túto tému, o tom, aká je podstata tejto príhovornej služby Ježiša, vidíme, že Ježiš nemodlí sa u rozhnevaného Otca a vôbec nekoná túto službu pred ním.

Čo sa tam vlastne odohráva? Poďme sa pozrieť na List Rimanom 8,31-34: *„Čo teda povedať na to? Keď Boh za nás, kto proti nám? 32 Ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal Ho za nás všetkých, ako by nám nedaroval s Ním všetko? 33 Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Je to Boh, ktorý ospravedľňuje. 34 Kto ich odsúdi? Je to Kristus, ktorý umrel, ba i z mŕtvych vstal, je po pravici Božej a prihovára sa aj za nás.“*

Poďme sa veľmi pozorne pozrieť na tento úryvok. Ježiš je tu nazvaný ako Príhovorca, keď sa hovorí, že On sa za nás prihovára, poďme sa pozrieť, čo sa hovorilo predtým o Bohu Otcovi. 31. verš: *„Keď Boh za nás, kto proti nám?“*

Všimnite si, že Boh nie je proti nám a Ježiš nemodlí sa za nás. Tu je napísané, že je „Boh za nás“, lebo fakticky On hovorí: *„Ten, ktorý neušetril vlastného Syna“* kvôli nám.

Teda, Boh Otec a Boh Syn spolu vykonávajú proces posvätenia. A Boh Otec si tak zamiloval svet, že dal svojho jednorodného Syna a preto Syn nemá potrebu nahovárať nahnevaného Otca, aby sa On zamiloval nad hriešnikom, pretože Boh je sám na našej strane! Ďalej sa hovorí v 33. verši: *„kto bude obviňovať Božích vyvolených?“*

Čiže nielen Ježiš ospravedľňuje ako Príhovorca na základe svojej preliatej krvi, ale i sám Boh Otec ospravedľňuje.

Povedzte, kto potom obviňuje? Kto je žalobca? Diabol. Prečítajme si Zjavenie 12,10-11: *„Nato som počul mohutný hlas v nebi volať: Teraz nastalo spasenie i moc i kráľovstvo nášho Boha a vláda Jeho Pomazaného, lebo zvrhnutý bol žalobník na nich pred naším Bohom dňom i nocou. 11 Oni však zvíťazili nad ním krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva a nemilovali svoj život až do smrti.“*

Inými slovami, kto tu obviňuje? Diabol obviňuje. Kto je žalobník? Kto ustavične hádže obvinenia na človeka? Diabol. A preto, keď Ježiš vykonáva svoju príhovornú, zástupnícku službu, tak to nerobí preto, aby prehováral rozhnevaného Otca, ale preto, lebo ako obhajca stojí za našimi právami a obraňuje nás od napádania (útokov) satana. Pretože diabol má

veľmi veľa proti každému človeku. Diabol sa fakticky považuje za majiteľa tejto zeme a vôbec nechce súhlasiť s tým, že na jeho území odchádzajú ľudia spod jeho moci.

Podme sa ešte raz pozorne pozrieť na 1. list Jána 2,1: *„Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme obhajcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého“*.

Práve na základe tohto verša, že máme obhajcu pred Otcom, si všetci myslia, že On (Ježiš) u Neho (Otca) sa prihovára za hriešnika, teda prosí o milosť za hriešnika.

V skutočnosti, keď sa pozeráme v origináli na frázu „u Otca“, chápeme, že to neznamená **smer** príhovornej služby, ale **miesto** príhovornej služby t.j. miesto, kde sa odohráva príhovorná služba.

Tu sa používa to isté slovo ako v 1. liste Jána 1,2 a tam v origináli sa používa rovnaká predložka, v gréčtine to znie „**pros**“: *„A ten život sa zjavil, a videli sme a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám.“*

Čo si myslíte, ako tu je to preložené? Akým slovom? Ktorý bol „u“ - tu je použité grécke slovo „pros“. Tu je jasne napísané, že u Otca máme okrem Otca ešte aj Syna. U Otca je Syn, ktorý sa prihovára, tiež nás ospravedľňuje. A keby sme hovorili o Duchu Svätom, On takisto robí to isté. Pretože v predchádzajúcom verši v Liste Rimanom v 8. kapitole bolo napísané, že samotný Duch sa prihovára za nás. Teda, aj Boh Otec, Boh Syn aj Boh Duch Svätý – všetci sa prihovárajú pre dobro človeka.

A preto je veľmi dôležité pochopiť, že prihováranie sa Ježiša Krista je nasmerované na riešenie úplne iných otázok, ako na pokusy uzmierniť si rozhnevaného Boha Otca.

Podme sa pozrieť, kde sa ešte toto grécke slovo, predložka „pros“, používa v Svätom písme a ako sa prekladá.

Ján 1,1-2: *„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a Boh bol to Slovo. 2 Toto (Slovo) bolo na počiatku u Boha.“*

Čiže aj tu sa aj v 1. verši, aj v 2. verši používa grécke slovo „pros“ t.j. „u“ Boha.

Takže sme si chceli ujasniť, čo znamená „prihovárať sa“, v akom zmysle Ježiš obraňuje nás, aj naše dobré meno.

Ján 16,26-27: *„V ten deň budete prosiť v mojom mene, a nevravím vám, že ja budem prosiť Otca za vás, 27 lebo sám Otec miluje vás, pretože vy ste milovali mňa a uverili ste, že som od Boha vyšiel.“*

Všimnite si, aký je tu ukázaný pozoruhodný obraz. Verš 26: „V ten deň“ v kontexte 16. kapitoly znamená „pri zoslaní Ducha Svätého“. On hovorí: v ten deň budete vy sami prosiť v mojom mene a nehovorím, že ja budem prosiť Otca, lebo sám Otec vás miluje.

A samotné slovo „**Príhovorca**“ (obhajca), ktoré sa používa v 1. list Jána 2,1, znie po grécky „**parakletos**“. A dôležitosť tohto slova je v tom, že sa vo Svätom písme používa iba päť krát, a práve toto slovo sa vo štyroch predošlých prípadoch (všetky sú u Jána) používa len vo vzťahu k Duchu Svätému.

Ján 14,16: „a ja požiadam Otca, a dá vám iného **Tešiteľa**, aby bol s vami na veky.“

Ján 14,26: „Ale **Tešiteľ**, Svätý Duch, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal.“

Ján 16,7: „No, ja vám hovorím pravdu, že vám je to užitočné, aby som ja odišiel. Lebo ak neodídem, **Tešiteľ** nepríde k vám; ale ak odídem, pošlem ho k vám.“

Ján 15,26-27: „Ale keď príde **Tešiteľ**, ktorého vám ja pošlem od Otca, toho Ducha pravdy, ktorý vychádza od Otca, ten bude svedčiť o mne. 27 A vy tiež svedčíte, pretože ste so mnou od počiatku.“

Keď si niekto z vás otvoril niektorý z veršov, ako sa prekladá grécke slovo „**parakletos**“? Na všetkých týchto miestach je toto slovo preložené ako „**Tešiteľ**“.

Boh hovorí: „Ja vám pošlem Tešiteľa. Keď Duch Svätý, Tešiteľ príde, On vás naučí, poučí a uteší. Toto znamená slovo „Príhovorca“ v 1. liste Jánovom – to je Ten, ktorý potešuje, ktorý stojí vedľa, aby priniesol pomoc a robí to v spolupráci s Otcom a Duchom Svätým.

No, vychádza najavo, že to nestačí. Ukazuje sa, že z Božej milosti okrem toho, že vo svojej službe je Ježiš aj obeťou, Baránkom Božím aj Veľkňazom, je dané veriaceму človeku ešte viac. Ježiš nám nielen pomáha posväcovať sa. Boží trón nie je v tomto z mysle a týmto spôsobom len miestom nášho posvätenia. Ježiš sa nielen stal Veľkňazom za nás, ako potvrdzuje Sväté písmo, On nás urobil kňazmi.

V Zjavení 1,5-6 sa oznamuje táto úžasná správa: „*a od Ježiša Krista, ktorý je verný svedok, prvorodený z mŕtvych a Knieža kráľov zeme. Tomu, ktorý nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou 6 a učinil nás kráľmi a kňazmi Bohu a svojmu Otcovi - jemu sláva a sila na veky vekov. Amen.*“

Tu sa hovorí, že Ježiš si nás zamiloval, umyl nás svojou krvou a urobil nás kňazmi. Poďme sa pozrieť, čo to znamená pre nás v kontexte nášho posvätenia.

Najskôr sa poďme pozrieť, ako je táto pravda zjavená v Starom zákone.

Zachariáš 3,1-5: „*Potom mi ukázal veľkňaza Józua, stojaceho pred anjelom Hospodinovým, a satan stál po jeho pravici, aby ho obžaloval.*“

Pripomeňme si, o akom Józuevi sa tu hovorí? Pripomínam, že Zachariáš písal svoju knihu, ako hovorí Zachariáš 1,1: „*Ôsmeho mesiaca, druhého roku Dária stalo sa slovo Hospodinovo k Zachariášovi, synovi Berechiáša, syna Iddovho, prorokovi ...*“.

Ďalej, kniha proroka Haggeusa 1,1 hovorí nasledujúce: *„Druhého roku kráľa Dária, šiesteho mesiaca, prvého dňa toho mesiaca, stalo sa slovo Hospodinovo skrze proroka Haggea na Zorobábela, syna Šealtielovho, judského vojvodu, a na Jozuu, syna Jehocadákovho, najväčšieho kňaza...“.*

Takže vidíme, že Haggeus a Zachariáš žili v rovnakom čase a obidvaja mali videnia v druhom roku vládnutia kráľa Dáriusa. Tu sa spomína Józua, ktorý bol veľkňazom po Babylonskom zajatí a tu sa vo vzťahu k Józuovi, veľkňazovi ukazuje videnie. Józua, veľkňaz stojí pred anjelom Hospodinovým a kto tam ešte stojí? Ten, kto obviňuje, obžalúva - ešte tam stojí satan po jeho pravici, aby konal proti nemu.

Zachariáš 3,2: *„Hospodin povedal satanovi: Nech ťa pokarhá Hospodin, satan! Nech ťa pokarhá Hospodin, ktorý si vyvolil Jeruzalem. Či tento nie je hlavňou vyrvanou z ohňa?“*

V 3. verši sa opisuje príčina, kvôli ktorej mal satan možnosť obžalovať Józua. Je napísané: *„Józua bol oblečený v špinavých šatách, keď stál pred anjelom.“*

Popisuje sa tu obraz obhajoby, keď sa satan snaží útočiť proti nemu a klebetiť. A satan má príčinu. Akú? Špinavé šaty! Poďme sa pozrieť, čo znamenajú špinavé šaty.

Zachariáš 3,4: *„Ten povedal tým, čo stáli pred ním: Vyzlečte ho z tých špinavých šiat! Jemu povedal: Pozri, sňal som z teba tvoju vinu a oblečiem ťa do slávnostného rúcha.“*

Tu sa dozvedáme, čo predstavujú špinavé šaty. Hriešnosť, vinu, bezzákonnosť človeka. A na základe tejto hriešnosti satan požaduje, aby Boh tohto človeka neospravedlnil, aby človek nedostal pomoc, podporu, ochranu atď.

A tam, pred Božím trónom v nebeskej svätyni sa rieši otázka: Bude daný človek prijatý Bohom? Dostane silu pre svätý život, ktorý bude príjemný Bohu? Môže človek ísť cestou posvätenia? Práve o tom sa tam rozhoduje.

A ďalej čítame v Zachariášovi 3,5: *„Ja som povedal: Položte mu na hlavu čistý turban! Vtedy mu položili na hlavu čistý turban a obliekli mu šaty. A anjel Hospodinov stál pri tom.“*

Turban je súčasť odevu veľkňaza. Na turbane mala byť podľa zákona umiestnená zlatá tabuľka s nápisom: Hospodinova svätyňa t.j. oddelený pre Hospodina, posvätený, svätý.

Čo tento obraz znamená pre nás? Vidíme, ako aj v Starom zákone prorok uvidel tento proces posvätenia. Ide o to, že odev veľkňaza, do ktorého bol oblečený tento Józua, syn Jehocadákov, najväčší kňaz, obsahuje pozoruhodnú pravdu pre nás, ľudí Nového zákona.

Podme si krátko pripomenúť, z čoho sa skladal odev veľkňaza.

2. kniha Mojžišova 28,4: *„Toto rúcho mu zhotovia: náprsník a efód, plášť a vyšívaný spodný odev, turban a opasok. Posvätné rúcho zhotovia tvojmu bratovi Áronovi i jeho synom, aby mi konali kňazskú službu“.*

Človek nemohol byť kňazom, nemohol vchádzať do svätyne bez špeciálneho odevu. A teraz, keď sa pozeráme na odev kňaza, čítame zaujímavú informáciu o tom, z čoho bol vyrobený a z akého materiálu.

Najmä to spodné rúcho (verš 42), tam je napísané: „*Sprav im aj ľanové nohavice na pokrytie tela hanby, od bedier až po stehná budú siahať.*“

To bol odev z ľanu. Ak niekto z vás videl, ako vyzerá ľanová tkanina, vie povedať, akej je farby? Je sivo-béžová.

A teraz sa pozrime na doplnenie. 2. kniha Mojžišova 39,27-28: „*A spravili sukne z kmentu, prácou tkáča, Áronovi a jeho synom, 28 a turban z kmentu a ozdobné čiapky z kmentu a ľanové nohavice, zo súkaného kmentu.*“

Tu vidíme, že kment je tkanina, ktorá vzniká špeciálnou úpravou ľanovej tkaniny, je to ľanová látka - čisto biela ako sneh. Čiže veľkňaz si obliekal na seba najskôr snehobiely spodný odev a potom všetky ostatné súčasti toho odevu, ale v prvom rade bol oblečený v snehobielej, čistej ľanovej tkanine. Preto vo videní u Zachariáša, keď bol Józua oblečený do ľanového odevu, aký odev mu Boh dáva namiesto špinavých šiat? Snehobiely! A odteraz, keď má Józua oblečený tento čistý biely ľanový odev, môže vykonávať službu veľkňaza. Teraz môže vstupovať nielen do svätyne, ale aj do svätyne svätých, pretože on je veľkňaz.

A Boh mu hovorí – v Zachariášovi 3,6-7: „*A anjel Hospodinov osvedčil Józuovi a riekol: 7 Takto hovorí Hospodin Zástupov: Jestli budeš chodiť po mojich cestách a jestli budeš strážiť moju stráž, vtedy budeš aj ty súdiť môj dom aj budeš strážiť moje dvory, a dám ti, aby si chodil medzi týmito, ktorí tu stoja.*“

To je odkaz na svätyňu svätých. Boh hovorí: „Budeš mať právo vchádzať tam. Nie, lebo si si to zaslúžil (pretože máš špinavé šaty), ale vďaka mojej milosti, lebo Ja ti dávam nový odev. Si oblečený do bieleho odevu spravodlivosti a v tomto odeve ty môžeš vchádzať do svätyne“. Len vtedy, keď mal človek tento odev, len vtedy mal človek právo vchádzať do svätyne. Bez veľkňazského odevu to nebolo možné. A ako sa dozvieme ďalej, čo hovorí 2. kniha Mojžišova 28,42-43 a 2. kniha Mojžišova 29,29, tento odev sa odovzdával ako dedičstvo. Keď mali tento odev, tak mohli vchádzať do svätyne.

Teraz sa pozrime do Nového zákona. Už sme si ujasnili, že Ježiš sa nielenže stal veľkňazom za nás, ale ešte aj nás urobil kňazmi.

V Zjavení 19,7-8 sa popisuje Božia cirkev, Boží ľud týmito slovami: „*Radujme sa, veselme sa, vzdávajme Mu slávu, že prišla svadba Baránkova a manželka Jeho sa pripravila 8 a smela sa obliecť do skvúceho, čistého kmentu! Tým kmentom sú spravodlivé skutky svätých.*“

Už vieme, že tento čistý a biely odev, ktorý si mal právo obliecť veľkňaz v Starom zákone, ukazoval na ten čas v budúcnosti, kedy vďaka smrti a veľkňazskej službe Ježiša Krista každý, kto Ho prijíma vierou, bude mať právo a možnosť obliecť si na seba tento kňazský odev

a bude mať priamy prístup do nebeskej svätyne. Bude môcť vierou vstupovať do nebeskej svätyne a so smelosťou pristupovať k Trónu milosti.

Biely odev, odev spravodlivosti, o ktorom sa tak veľa hovorí v kresťanstve, to nie je nič iné ako odev kňaza. To je odev, ktorý dáva právo vchádzať do svätyne a bez neho sa tam nedá vojsť. Bez tohto odevu, bez prijatia zásluh Ježiša Krista nie je možné vojsť do svätyne, nie je možné dostať milosť a požehnanie pre posvätenie, pre duchovný rast človeka.

V Zjavení 7,9-17 sa tento obraz opisuje týmito slovami: *„Po tomto som videl: ajhľa, veľký zástup zo všetkých národov, kmeňov, ľudí a jazykov, ktorých nikto nemohol spočítať; stáli pred trónom a pred Baránkom, oblečení do bieleho rúcha, s palmami v rukách, 10 volali mohutným hlasom: Spasenie nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi! 11 A všetci anjeli stáli okolo trónu, okolo starších a štyroch bytostí, padli na tvár pred trónom, klaňali sa Bohu 12 a volali: Amen! Dobrorečenie a sláva a múdrosť a vďaka, a česť, a moc a sila nášmu Bohu na veky vekov. Amen“.*

Najdôležitejšie v tom úryvku, čo nás zaujíma, nájdeme v 13. a 14. verši: *„Potom jeden zo starších prehovoril a spýtal sa ma: Kto sú títo oblečení do bieleho rúcha a odkiaľ prišli? 14 Odpovedal som mu: Pane môj, ty vieš! Nato mi povedal: To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia a oprali si rúcha a zbielili ich v krvi Baránkovej. 15 Preto sú pred trónom Božím a slúžia Mu dňom i nocou v Jeho chráme.“*

Sväté písmo nám hovorí, že sme sa stali kňazmi vďaka tomu, že sme si oprali svoj odev v krvi Baránkovej, vďaka tomu, že Ježiš koná nielen príhovornú službu pre nás, no vďaka Svojej obeti nám otvára možnosť byť v Božej prítomnosti a už teraz byť kňazmi pre tých ľudí, ktorí Ho ešte nepoznajú. Byť prostredníkmi, byť kanálmi Božej sily, Božej milosti pre tých, ktorí to potrebujú. A zároveň, pre nás to znamená pokračovať na ceste posvätenia, pretože máme voľný prístup priamo tam, do neba.

A Sväté písmo, ako sa v Starom zákone hovorilo veľkňazovi, že **„ked’** sa budeš správať podľa pravdy“ a to isté **„ked’“** sa hovorí aj v Novom zákone.

Zjavenie 3,4-5: *„Máš však niekoľko osôb v Sardách, ktoré si nepoškrvnili rúcho; tí budú chodiť so mnou v bielom rúchu, lebo sú toho hodní. 5 Kto zvíťazí, takto bude oblečený do bieleho rúcha a nevymažem jeho meno z knihy života, ale vyznám jeho meno pred svojím Otcom a pred Jeho anjeli.“*

Tu sa hovorí o tých, ktorí si uchránili a nepoškrvnili svoj odev, o tých, ktorí už dostali biely kňazský odev a pretože zvíťazili, raz v budúcnosti sa oblečú do bieleho odevu aj na súde.

Zjavenie 16,15 hovorí na tú tému toto: *„Hľa, prichádzam ako zlodej. Blahoslavený, kto bdie a chráni si odev, aby nechodil nahý a aby nevideli jeho hanbu“.*

Takže, dnes sme rozoberali tému „Miesto nášho posvätenia“. Nebeská svätyňa je jediné miesto v celom vesmíre, kde kresťan, kde veriaci, kde každý človek, ktorý vyznáva svojho

Pána a Veľkňaza, môže dostať posvätenie a ospravedlnenie, pretože Ježiš sa za neho prihovára, pretože On pomáha, utešuje, pretože On vie, čo to znamená, pretože On sám to znášal. On môže s nami spolu súcítiť a preto môžeme so smelosťou pristúpiť k Trónu milosti ešte aj preto, pretože On nám ponúka toto pozoruhodné právo. Keď budeme oblečení do bieleho kňazského odevu, do ľanového odevu z kmentu, do odevu Ježišovej spravodlivosti, môžeme pristupovať k Bohu a zároveň byť sami kňazmi.

Minulý týždeň sme tu mali svadbu a keď som si pred týmto obradom obliekol dlhý odev (mantiu), aby som mohol vykonať obrad sobáša, cítil som sa špeciálne v tomto oblečení. Vôbec nie tak, ako sa cítim napr. v obleku. Keď si človek oblieka na seba špeciálny odev, kňazský odev, začína sa cítiť inak a začína sa aj správať inak. V ruskom jazyku existuje taký výraz ako „česť uniformy“. Forma oblečenia, odev k mnohému zaväzuje, v mnohom formuje správanie človeka a pomáha mu zostávať na tej úrovni.

A keď si, milí prítomní, budete stále pamätať, kto ste v Ježišovi Kristovi, keď si budete pamätať, kto ste podľa Svätého písma, že ste kňazi, keď to budete vyznávať, keď to budete prehlasovať, keď sa budete v tom utvrdzovať pred duchovným svetom, vtedy bude boj s hriechom a proces posvätenia prebiehať úplne iným spôsobom, s úplne inými pocitmi a s oveľa lepšími výsledkami.

Takže dnes, keďže sme študovali tému „Miesto vášho posvätenia“:

1. pamätajte si, kto ste
2. vyznávajte to a
3. proste Boha o silu žiť podľa tohto veľkého povolania. Amen.

Preložené so súhlasom Vitalija Olijnika.